

LIBRIS

capitolul unu

O casă asediată

Exista și o altă negură, la mare depărtare de smogul din Corvere. Aproape o mie de kilometri către miazănoapte, în spatele Zidului care despărțea Ancelstierre de Vechiul Regat. Zidul unde tehnologia modernă lăsa locul adevăratei magii.

Această negură era diferită de surata ei din sudul îndepărtat. Nu era lăptoasă, ci întunecată și cenușie precum norii de furtună și cu totul nefirească. Fusese creată din aer, cu ajutorul Magiei Libere, undeva pe vârful unui deal, la mare depărtare de orice apă curgătoare. Dăinuia și se răspândea în posida zăpușelii unei zile din prag de vară, care ar fi trebuit să risipească de-ndată.

Negura cobora dealul și se rostogolea spre răsărit și miazăzi, nepăsătoare la raze de soare și adiere de vânt, un trup dens din care se ițeau tentacule subțiri. La doi kilometri depărtare de vârf, unul dintre tentacule se preschimbă într-un nor, se înălță și traversă mărețul fluviu Ratterlin. Se aşeză pe malul estic, asemenea unui broscoi și dădu naștere unui nou val de ceată.

În scurt timp, ambele maluri erau învăluite în negură, deși soarele strălucea încă pe suprafața fluviului.

Râu și negură se îndreptau, fiecare în ritmul lui, spre Stâncile Semețe. Râul prindea vitează, pe măsură ce se aprobia de

marea cascădă, unde se prăvălea cale de trei sute de metri. Negura înainta cu încetineală amenințătoare, înălțându-se și îngroșându-se cu fiecare metru parcurs.

Se oprea la poalele Stâncilor Semețe, crescând însă fără conținere și amenințând insula ce se-nălța dintre ape, la buza cascadei. Insula era împrejmuită de ziduri albe și semețe, ce ascundea casa și grădinile din jur.

Râul era ferit de negură, căci paveze nevăzute o țineau la depărtare, iar soarele strălucea în continuare pe zidurile albe, pe lanurile de flori și pe casa de cărămidă roșie. O armă era această negură, însă doar prima mutare în această luptă, începutul asediului. Liniile bătăliei fuseseră trasate, iar casa era încunjurată.

Căci întreaga insulă împrejmuită de ape era Casa Abhorsenilor. Acolo sălășluiua Abhorsen, al cărui drept și îndatorire era să mențină hotarul dintre Viață și Moarte. Abhorsen folosea clopotele necromantice și Magia Liberă, dar nu era nici necromant, nici vrăjitor al Magiei Libere. Abhorsen îi întorcea din drum pe toți Morții care treceau hotarul spre Viață.

Creatoarea negurii știa că Abhorsen nu se afla în Casă. Abhorsen și soțul ei, regele, fuseseră ademeniți la sud de Zid unde ar fi trebuit să-și găsească sfârșitul. Făcea parte din urzeala Maestrului, de mult țesută, dar numai recent pusă cu-adevărat în aplicare.

Planul avea mai multe părți și se-ntindea peste mai multe regate, dar miezul și rațiunea lui zăceau în Vechiul Regat. Războiye, asasinate, refugiați, cu toate părțile ale întregului, manipulate de-o minte vicleană și subtilă ce răbdase generații de-a rândul ca unelurile să dea roade.

Ca orice plan însă și acesta întămpinase complicațuni și probleme. Două se găseau în Casă, una în persoana tinerei care fusese trimisă la miazăzi de vrăjitoarele ghețarilor din care izvora Ratterlinul. Clayrele Vedeau o sumedenie de viitoruri

în gheăță și încercau fără doar și poate să răsucească prezentul spre binele lor. Tânăra era unul dintre magii lor de elită, ușor de recunoscut după vesta roșie pe care-o purta, însemnul Asistentei Bibliotecare de Rangul Doi.

Creatoarea negurii o zărise pe fata cu păr negru și piele ca laptele. N-avea mai mult de 20 de ani, o biată aşchie din trunchiul epocii. Auzise numele tinerei invocat în miezul bătăliei săngeroase: Lirael.

Cealaltă complicație o cercetase amănușit și era chiar mai problematică, deși mărturiile mergeau în ambele sensuri. Un băiețan cu păr bucălat moștenit de la taică-său și sprâncene intunecate – de la maică-sa – și înalt ca ambii părinți. Numele lui era Sameth, fiul regelui Touchstone și al lui Abhorsen Sabriel.

Prințul Sameth era Viitorul Abhorsen, moștenitorul puterilor ascunse în *Cartea Morților* și în cei șapte clopoței. Dar creatoarea negurii se îndoia de puterile lui. Era foarte bătrână și odinioară știuse multe despre neobișnuita familie și Casa lor de pe râu. Se duelase cu Sameth în urmă cu o noapte și băiatul nu luptase ca un adevarat Abhorsen. Folosea Magia Liberă într-un chip ciudat, străin atât de linia regală, cât și de Abhorsen.

Lirael și Sameth erau mereu însotitori de două jivine care în ochiul necunoscătorului păreau doar un motan alb și țăfnos și o cătea mare, negru cu bej, mai prietenoasă din fire. Însă aparențele înelau și din nefericire n-avea la-ndemână mai multe informații despre ele. Erau probabil un soi de spirite născute din Magia Liberă, slujind pe Abhorsen și pe Clayre. Despre motan știa ceva mai multe. Îl chama Mogget și câteva cărți oculte faceau referire la el. Despre cătea însă n-avea nici o bănuială. Fie era proaspăt apărută, fie într-atât de străveche încât praful se alesese de cărțile în care fusese pomenită. Creatura din negură înclina spre a doua variantă. Tânăra și însotitoarea ei coborâseră din

Marea Bibliotecă a Clayrelor. Probabil că amândouă tăinuiau, asemenea Bibliotecii, adâncimi nepătrunse și puteri nebănuite.

Luați împreună, cei patru erau adversari de temut și reprezentau o serioasă amenințare. Dar creatoarea negurii nu era nevoită să-i înfrunte fătă și oricum nu-i stătea în putere, întrucât Casa era bine protejată atât de farmece, cât și de furia apelor. Creatura primise însărcinarea să-i prindă înăuntru, dând astfel impuls asediului în timp ce pânza se țesea în alte părți, până va fi fost prea târziu pentru Lirael, Sam și compania să mai facă ceva.

Chlorr, Femeia-Măștii, săsăi cu gândul la ordinele primite și negura-i învălui ceea ce sluiea drept cap. Odinioară, fusese un necromant în toată puterea cuvântului și n-așultase de porunca nimănui. Făcuse însă o greșeală care-o aruncase în mâinile morții și ale servituții, iar Maestrul nu-i dăduse voie să treacă de cea de-a Noua Poartă. Fusese readusă printre cei Vii, dar nu într-un trup viu. Era o făptură Moartă, subjugată puterii clopoților, legată de numele ei secret. Nu-i plăceau poruncile primite, dar era nevoită să se supună.

Chlorr își coborî mâinile. Degetele sale sloboziră câteva fire subțiri de negură. Era împrejmuită de Slugi Moarte, sute și sute de stârvuri purulente, legănate de vânt. Chlorr nu adusese la Viață sufletele care sălăsluiau în trupurile acestea descarname, însă le primise în stăpânire de la cel care înfăptuise blestemăția. Ridică umbra subțire a mâinii, ajinti un deget și astfel porni marșul Slugilor Moarte, cu gemete și vaiete, bolboroseli și freamăt de încheieturi osoase, împrăștiind negura în toate părțile.

— Am zărit cel puțin două sute de Slugi Moarte pe malul vestic și optzeci sau mai multe pe cel răsăritean, rosti Sameth.

ABHORSEN

Se ridică din spatele telescopului de bronz și îl dădu la o parte.

— Nici urmă de Chlorr, dar trebuie că e și ea pe-acolo.

Se cutremură cu gândul la ultima întâlnire cu Chlorr, care se-aruncase ca un nor întunecat asupra lui, gata a-l lovi cu sabia de foc. Asta se petrecuse cu o noapte în urmă, dar lui i se părea că trecuseră luni de-atunci.

— Poate că alt vrăjitor al Magiei Libere a stârnit negura, spuse Lirael fără prea mare convingere.

Simțea aceeași urzeală de farmece pe care-o simțise și cu o noapte în urmă.

— Negură, rosti misterios Cățeaua Obraznică, tolănită cu grijă pe scaunul observatorului.

Fără puterea graiului și zgarda lucioasă încrustată cu însemnele Legământului, era aidoma oricarei corcitudini cu pete negre și bej. Dintr-acele care zâmbesc și dau din coadă mai mult decât latră și mărâie.

— Cred că s-a îngroșat suficient ca s-o numim negură.

Cățeaua și stăpâna ei Lirael, prințul Sameth și creaatura cu chip de motan care-l sluiea pe Abhorsen se aflau cu toții în observatorul de la ultimul etaj al turnului, la nord de Casa lui Abhorsen.

Zidurile observatorului erau complet străvezii și Lirael se trezi aruncând priviri neliniștite spre tavan, care nu părea susținut de nimic. Pereții nu erau din sticlă sau dintr-un material cunoscut, ceea ce înrăutătea lucrurile.

Lirael preschimbă mișcarea bruscă într-o încuvîințare, încercând să-și ascundă neliniștea. Doar mâna care se odihnea pe grumazul cătelei, căutând căldura pielii și Magia Legământului, îi trăda sentimentele.

Cu toate că după-amiaza era în toi, iar soarele învăluia Casa și râul în lumină, pe cele două maluri se formase un strat

gros de negură care se-nălța văzând cu ochii, atingând o înăltime de câteva sute de metri. Cu siguranță era mâna unui vrăjitor la mijloc. Nu se ridicase de pe suprafața apei, ca o ceață normală, și nici nu fusese târâtă de vreun nor. Negura asta se rostogolise de la răsărit și de la apus în același timp, înaintând în pofida vântului, subțire la început, dar îngroșându-se cu fiecare minut care trecea.

Stranietațea negurii putea fi observată și la miazănoapte, unde se sfărșea brusc înainte de-a se îmbina cu ceața naturală împrăștiată de cascadă, acolo unde fluviul se prăvălea peste Stâncile Semețe.

Morții își făcură apariția curând în urma negurii, potinindu-se de-a lungul malului, niște leșuri greoale cu spaimă de apă între coaste. Ceva îi mâna de la spate, ceva ascuns în negură, și purta probabil numele de Chlorr, Femeia-Măștii, fosta necromantă devenită acum o Maestră a Morții. O combinație tare periculoasă în opinia lui Lirael, căci Chlorr păstrase o bună parte din cunoștințele ei despre Magia Liberă la care se adăugau puterile căpătate prin Moarte, puteri întunecate și neobișnuite. Lirael și Căteaua o alungaseră pe vrăjitoare cu o zi în urmă în bătălia de pe malul râului însă aceasta nu fusese o victorie.

Lirael simțea prezența Morților și natura magică a negurii. Casa lui Abhorsen era păzită de ape adânci și farmece de toate felurile, și cu toate astea pe Lirael o treceau fiorii, de parcă o mâna rece s-ar fi cățărat pe pielea ei.

Ceilalți se făcură că nu bagă de seamă, dar asta n-o împiedică pe Lirael să se rușineze de gestul ei necontrolat. Cu toții se uitau la ea, în liniște, așteptând parcă să rostească o vorbă plină de înțelepciune. Pe Lirael o cuprinse groaza pentru câteva clipe. Nu era obișnuită să conducă o conversație sau să ia atitudine. Dar ea era Viitoarea Abhorsen, iar cât timp Sabriel

era în Ancelstierre, la sud de Zid, ea era singura Abhorsen. Trebuia să se ocupe de Morți, de negură și de Chlorr, rele ce păleau în fața adevărătei amenințări, care urma să fie dezgropată de Hedge și Nicholas în preajma Lacului Roșu.

Va trebui să joc teatru, își spuse Lirael. Va trebui să fac pe Abhorsen. Cine știe, dacă mă descurg bine, s-ar putea să cred și eu în menirea mea.

– Există și altă ieșire în afară de dale? întrebă brusc, întorcându-și privirile la miazăzi, unde dalele atingeau luciul apei, însărătate atât spre est, cât și spre vest. Lirael găsea că numele de „dale“ nu era deloc potrivit. „Șotroane“ ar fi fost mai potrivit, dată fiind distanța dintre ele și faptul că se aflau în vecinătatea cascadei. Dacă ratai săritura, te trezeai însfăcat de râu și tăvălit în hău, sub greutatea uriașă a apei.

– Sam?

Sam clătină din cap.

– Mogget?

Motănelul alb stătea ghemuit pe perna albastră cu dungi aurii, ce zăcuse adineauri pe scaunul observatorului, înainte ca lăbuța să doboare la podea pentru-a servi unui scop mai nobil. Mogget nu era cu-adevărat un motan, deși arăta astfel. Zgarda cu însemnele Legământului și clopoțelul miniatural – Ranna Toropitorul – îi trădau originile deosebite.

Mogget deschise un ochi verde și căscă puternic. Ranna sună la zgardă, iar Lirael și Sam se treziră căscând și ei.

– Sabriel a luat cu ea Aripile de hârtie, aşa că nu putem zbura, spuse Sam. Chiar și aşa, tot ar trebui să dăm piept cu Ciorile Sângheroase. Am putea trimite după o barcă, dar Morții ne-ar urmări de-a lungul malurilor.

Lirael privi zidul de negură. Trecuseră două ore de când era Viitoarea Abhorsen și deja se afla la ananghie. Știa însă una și bună: trebuia să abandoneze casa, să fugă spre Lacul Roșu și